

תפ (חיפה) 56928-02-25 - מדינת ישראל נ' מוחמד זידאן

ת"פ (חיפה) 56928-02-25 - מדינת ישראל נ' מוחמד זידאן ואח'מחוזי חיפה

ת"פ (חיפה) 56928-02-25

מדינת ישראל

נגד

1. מוחמד זידאן

2. מהדי זיאד (עציר)

בית המשפט המחוזי בחיפה

[28.01.2026]

כב' הנשיא, השופט אבי לוי

גזר דין

הנאשמים שלפניי מוחמד זידאן (להלן: "הנאשם 1") ומהדי זיאד (להלן: "הנאשם 2"), הורשעו ביום 2.12.25 -

בהתאם להודאתם במסגרת הסדר טיעון - בעבירות שנכללו בכתב אישום מתוקן אשר הוגש נגדם.

במסגרתו של כתב האישום הנ"ל יוחסו לנאשם 1 עבירות שעניינן הובלה והחזקת נשק (לצד תחמושת ואביזר לנשק -

מחסנית ריקה) שלא כדין, לפי סעיפים 144(א) ו-144(ב) רישא וסיפה, לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק

העונשין" או "החוק"), בעוד לנאשם 2 יוחסה עבירה שעניינה סיוע להובלת הנשק, התחמושת והאביזר הנ"ל, לפי

סעיפים 144(ב) ו-31 לחוק העונשין.

במסגרתו של הסדר הטיעון הוסכם בין הצדדים, כי כל צד יטען באופן חופשי לעניין העונש.

עובדות ההרשעה - כתב האישום המתוקן

הנאשמים הם חברים ומתגוררים בכפר מנדא.

במועד הרלוונטי לכתב האישום, היה בשימוש של נאשם 2 רכב מסוג מאזדה מספר רישוי 6314914. בתאריך 5.2.25

עובר לשעה 00:28 נסעו הנאשמים מכפר קרע לכיוון מערב על כביש 65, כשהנאשם 2 נוהג ברכב ונאשם 1 יושב

במושב הנוסע לצדו.

במהלך הנסיעה הנאשם 1 החזיק והוביל שלא כדין אקדח חצי אוטומטי, בעל מספר סידורי lbv809, מסוג גלוק טעון

במחסנית ריקה תואמת, עטוף ברשת ומוסתר מאחורי פלסטיק של דופן תא הנוסעים מתחת לתא הכפפות; בעוד

נאשם 2 מסייע לנאשם 1 בנשיאתו. בנוסף, הנאשם 1 החזיק והוביל בלא רשות 17 כדורים בקליבר 9 מ"מ בתוך

קופסה אשר הייתה מונחת מתחת לכיסא הנוסע שליד הנהג, בעוד הנאשם 2 מסייע לו בנשיאתו.

בשעה 00:28 נעצרו הנאשמים על ידי שוטרים בכביש 65 בכניסה לכפר קרע.

ראיות לעניין העונש

המאשימה

ב"כ המאשימה, עו"ד אמיר אוליאל, הגיש לעיוני תדפיס מידע פלילי ותעבורתי בעניינו של הנאשם 1 (טעת/1 ו -

טעת/1א), עוד הגיש בעניינו של זה - גזר דין שניתן בת"פ 55216-05-22 מיום 1.2.23 (סומן טעת/1ב). מן התדפיסים

וגזר הדין הנ"ל למדתי, כי עברו הפלילי של הנאשם 1 כולל עבירות שעניינן הצתה, ניסיון להצתה ופריצה לבניין, וכן

עבירות תעבורה מרובות שעניינן, בין היתר, בהסתייעות ברכב לעבור עבירה ונהיגה תחת השפעת סמים.

הנאשם 2 נעדר עבר פלילי.

ההגנה

ב"כ הנאשם 1, עו"ד יוסף שלבי, הגיש לעיוני דו"ח סוציאלי מאת המועצה המקומית כפר מנדא, על אודות מצב

משפחתו הנאשם (סומן טעה/1); ב"כ הנאשם 2, עו"ד שמואל ברזני, הגיש לעיוני דו"ח סוציאלי מאת המועצה

המקומית כפר מנדא על אודות מצב משפחתו הנאשם, וכן מסמכים רפואיים על אודות מצב אביו של הנאשם (סומנו

טעה/2 ו- טעה/3) וכן מסמכים מאת הביטוח הרפואי (טעה/4).

מר מועתז זיאד, אחיו של הנאשם 2, הופיע לפניי וציין כי הרכב שבו עשו הנאשמים שימוש שייך לו, וככלל, נעשה בו

שימוש יומיומי, ברשותו.

טיעוני הצדדים לעניין העונש

המאשימה

ב"כ המאשימה המלומד, עמד על החומרה הניבטת ממעשיהם של הנאשמים. צוין, כי הנאשם 1 עצור בתיק זה עד לתום ההליכים בעניינו. בהתייחסו לנאשם 2, צוין, כי זה הועבר למעצר בפיקוח אלקטרוני ואחר כך שוחרר בתנאי "מעצר בית", אך נעצר מחדש ביום 19.11.25 על רקע הפרת תנאי מעצרו. הודגש, כי עבירות הנשק הפכו לרעה חולה, ובהתאם להנחיית פרקליט המדינה, נקודת המוצא העונשית (המתייחסת להובלת אקדח) מתחילה ב - 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל. עוד הוסף, כי לצד עבירות אלו קבוע עונש מינימום בהתאם לתיקון 140 לחוק העונשין. הפרקליט עמד על פסיקת המשפט העליון המנחה בסוג עבירות זה, ועתר ביחס לנאשם 1 לשרטט מתחם ענישה הנע בין 36 לבין 50 חודשי מאסר בפועל. בהתייחס לנאשם 2 נתבקשתי לשרטט מתחם הנע בין 18 לבין 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד עונשים נלווים. בכל הנוגע לנסיבות שאינן קשורות בביצוען של העבירות עתר הפרקליט למקם את עונשו של הנאשם 1 בין השליש התחתון לאמצעו של מתחם הענישה המוצע, בעוד את עונשו של הנאשם 2 עתר למקם בשליש התחתון של מתחם הענישה המוצע. כמו כן, נתבקשתי להשית על הנאשמים קנס לצד חילוט הרכב. ההגנה

ב"כ המלומד של הנאשם 1, ציין כי הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה ובכך חסך זמן שיפוטי יקר. הוער, כי הנשק שנתפס לא היה טעון בתחמושת (משמע סכנתו הייתה מוגבלת) וכן שהובלתו הייתה רגעית. הסנגור עמד על נסיבות חייו הקשות של הנאשם ומשפחתו וציין כי הנאשם מביע חרטה כנה על מעשיו. עוד עמד על פסיקה המתאימה לשיטתו לנסיבות העניין ועתר לשרטט מתחם ענישה הנע בין 16 לבין 22 חודשי מאסר לריצוי בפועל. ב"כ המלומד של הנאשם 2 עמד על הודאתו המהירה של מרשו, והעיר כי חלקו של הנאשם בסיוע ביצועה של העבירה הוא מזערי. פורט, כי הנאשם בן 23, ומצבה של משפחתו בכי רע. צוין, כי הנאשם חבר לנאשם 1 אך לאחרונה, ולמעשה לא הבין עד תום את משמעות מעשיו והסכמתו להסיע את הנאשם 1 ברכב השייך למשפחתו (אחיו). בהקשר זה הוסף, כי שוויו של הרכב שאותו מבקשת לחלט המאשימה הוא נמוך. לאור כל המקובץ נתבקשתי להשית על הנאשם 2 עונש שיבוא לידי ביטוי במספר חד ספרתי של חודשי מאסר. דבריהם של הנאשמים

הנאשם 1 ציין כי הוא מצטער על מעשיו וביקש את רחמיו של בית המשפט, כך שיתאפשר לו לשוב בהקדם לחיק משפחתו. הנאשם 2 ציין שהוא מצטער על מעשיו, ושזו תהא הסתבכותו האחרונה עם החוק. דיון והכרעה

האירוע, המגולל בכתב - האישום המתוקן, שבועבדותיו הודו הנאשמים הוא חמור. הובלתו והחזקתו של אקדח ברכב (וסיוע לכך), לצד תחמושת ומחסנית אינם מעשים שמדינה ריבונית ומתוקנת יכולה לקבלם. בהקשר זה, בית המשפט העליון חזר פעם אחר פעם בשנים האחרונות על עמדתו הנכונה והבלתי מתפשרת, בציינו כי נשק בלתי-חוקי, הנישא בידים בלתי-מוסמכות, עלול בסופו של תהליך להגיע לכלל שימוש מסוכן. כך למשל, הדברים שנכתבו במסגרתו של ע"פ 5522/20 חלייחל נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 24.2.21) והנוגעים לעבירות שעניינן נשיאה או הובלה של כלי נשק, ולפיהם -

"סעיף 144(ב) לחוק העונשין אוסר על נשיאה או הובלה של כלי-נשק, "בלא רשות על פי דין". האיסור נועד להגן על ערך חיי האדם, שלמות גופו ונפשו, כמו גם לקדם את השמירה על הסדר הציבורי ואורח חיים תקין, שלו ובטוח... עבירה זו, כמו יתר עבירות הנשק, נועדה למנוע התנהגות מסוכנת, ולמזער את הפוטנציאל לגרימת נזקים חמורים. אכן, נשיאה והובלה של כלי-נשק, הריהי לעיתים רק הסנונית הראשונה, בואכה מעשים חמורים יותר..." (ההדגשה אינה במקור).

ככלל, עת נפנים לבצע את מלאכת הענישה, העיקרון המנחה שנקבע במסגרת תורת הבניית שיקול-הדעת השיפוטי, הוא עקרון ההלימה: משמע, שימור יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג העונש המוטל עליו ומידתו. על מנת לשמר יחס זה, עובר לקביעת העונש יש לשרטט מתחם עונש הולם, מתוך התחשבות בערך החברתי בו פגע המעשה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. מכאן, לאחר קביעת המתחם, וככל שבית-המשפט לא מצא לנכון לסטות הימנו מטעמים של שיקום או של הגנה על הציבור, ייקבע העונש המתאים לנאשמים בשים לב לנסיבותיהם האישיות ולנתונים נוספים, הללו שאינם קשורים בביצוע העבירה.

אפנה תחילה לדון בעניין של הנאשם 1

העבירות שאותן ביצע הנאשם 1 מהוות "אירוע אחד", שכן בהחלט קיים בין קשר הדוק - הנאשם הוביל והחזיק את האקדח, התחמושת והמחסנית, במקביל, ברכב (ראו לעניין זה: ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל, מפי כב' השופטת ברק-ארז (ניתן ביום 29.10.14); ע"פ 9308/12 עיסא נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 30.7.15). משכך, ייקבע מתחם עונש אחד הולם לכלל המעשים (סעיף 40ג(א) לחוק). ויודגש, על אף קביעה זאת, יישמר בגזירת העונש יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין תקופת המאסר שיהא עליו לרצות (סעיף 40ג(ג) לחוק).

בכל הנוגע לערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כפועל יוצא ממעשיו של נאשם 1, הרי שהדברים מובנים מאליהם. המוביל והמחזיק נשק ותחמושת בלא רשות על פי דין פוגע בראש ובראשונה בביטחון המדינה ובמנגנוני שלטונה; בשלום הציבור ובסדר הציבורי. הוא פוגע בביטחון הציבור וחושף אותו לאירועי טרור עוין כמו גם פלילי המבוצעים באמצעות נשקים המושגים שלא כחוק. הפגיעה בערכים אלו במקרה זה היא ממשית. על מנת לשרטט כדבעי את מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם עיינתי בפסיקה רחבה העוסקת בעבירות נשק (נשיאה והחזקה) נמצאתי למד, כי בשנים האחרונות חלה מגמת החמרה בענישה, הבאה לידי ביטוי בפסיקת הערכאות השונות הנוגעת לעבירה אלו.

למעשה, "כבכל עבירה, גם בעבירות נשק קיים מדרג של חומרה, ושומה על בית המשפט להביאו בחשבון בבואו לקבוע את מתחם העונש ההולם" (ע"פ 9702/16 אלוליאיה נ' מדינת ישראל, פסקה 8, ניתן ביום 13.9.17) (ראו בנוסף לעניין זה: ע"פ 4059/17 סלמה נ' מדינת ישראל, פסקה 5, ניתן ביום 24.4.18). ברי, כי משקל ניכר בקביעת העונש בעבירות של החזקת נשק ונשיאתו יש לתלות באופי הנשק (עסקין כאן באקדח מסוג גלוק חצי אוטמטי) במידת קטלניותו, בכמות הנשקים המוחזקים (כאמור עסקין באקדח אחד), בתחמושת שנתפסה לצדו וכיוצ"ב (אקדח הגלוק, הטעון במחסנית ריקה נתפס כשלצדו 17 כדורים בקופסה).

ככלל, מדיניות הענישה הנוהגת הכללית לעבירות שעניין נשיאה והובלה של נשק שלא כדין באה לידי ביטוי במסגרתו של ע"פ 5602/22 מדינת ישראל נ' פלוני, ניתן ביום 14.9.22, שם נקבע, כי מתחם הענישה הרגיל שראוי לקבוע לנאשם בגין נשיאה בלתי חוקית של נשק חם במרחב הציבורי נע בין 30 ל-42 חודשי מאסר בין סורג ובריח. {עוד ראו - ע"פ 4077/22 מדינת ישראל נ' פלוני, ניתן ביום 28.7.22; ע"פ 9228/23 אגבאריה נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 26.5.24; ע"פ 5681/23 חווא נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 20.12.23; ע"פ 7177/20 כנעאן נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 27.1.21.} {לעבירות החזקת נשק ראו למשל: ע"פ 1806/22 נבארי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 15.6.22 אשר במסגרתו הושתו 16 חודשי מאסר לריצוי בפועל בגין החזקת אקדח חצי אוטומט טעון במחסנית וכדורים; במסגרתו של ת"פ (מחוזי ב"ש) 54607-07-19 מדינת ישראל נ' גבור (ניתן ביום 12.01.2020), הושתו 22 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בגין החזקת רוס"ר M-16 ומחסנית ריקה; במסגרת ע"פ 5646/15 תיהאווני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 14.2.16, הושתו 15 חודשי מאסר לריצוי בפועל בגין החזקת אקדח טעון במחסנית ובה כדורים; במסגרתו של ע"פ 2141/21 חניני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 27.5.21), הושתו 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל בגין החזקת אקדח אוויר שבוצעו בו שינויים וכדורים תואמים}.

עוד יש לזכור, כי במסגרתו של תיקון מס' 140 לחוק העונשין (תיקון מס' 140 - הוראת שעה), התשפ"ה-2025, הבא לידי ביטוי בסעיף 144(ז) לחוק, עוגנו עונשים מזעריים הנוגעים לעבירות שעניין החזקה, הובלה או סחר בנשק שלא כדין. בתיקון נקבע, כי העונש שיוטל על העבריין במקרים אלו "לא יפחת ... מרבע העונש המרבי שנקבע לאותה עבירה, אלא אם כן החליט בית המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשמו, להקל בעונשו;...". התיקון הנ"ל מבקש לשקף את החומרה אותה יש לייחס לתופעה בה עסקין, ואת הצורך המובהק להילחם בה מלחמת חורמה בלתי מתפשרת. הוראה זו נכנסה לתוקפה ביום 8.12.21, ותחולתה עוגנה בחוק למשך שלוש שנים, קרי הוראה זו נכנסה לתוקפה טרם ביצוען של העבירות מושא כתב-האישום המתוקן. עוד יצוין, כי ביום 9.1.25 הווארך תוקפה של הוראה זו עד ליום 31.12.26, ולפיכך - הוראה זו חלה על ענינם של הנאשמים דכאן, שכן אלה בוצעו בתקופה בה הוראה זו חלה.

בשלב זה, יש להתייחס אל הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה (אלו המצוינות בסעיף 40ט לחוק). חלקו של הנאשם 1 בביצוען של העבירות הוא העיקרי. הנאשם 1 הוביל והחזיק את האקדח, המחסנית והתחמושת, בעוד נאשם 2 מסייע לו לכך. ברי, כי קיים תכנון בהובלת אקדח ותחמושת המצויים בתוך רכב. על החומרה הניבטת מהובלת אקדח אין צורך להכביר במילים. למרבה המזל האקדח לא היה טעון בכדורים (אלו הוחזקו בנפרד) ומשכך לא היה מוכן לשימוש, העלול לייצר סכנה ממשית וקרובה. הנזק שעלול היה להיגרם אילו היה נעשה שימוש בכלי הנשק עלול היה להיות הרה אסון, ולמרבה המזל לא נעשה בו שימוש. הנאשם הבין היטב את מעשיו והיה צריך להימנע מביצוען של העבירות. אין בנמצא קרבה לסייג לאחריות פלילית כלשהו הנזקף לזכותו.

לאור כל המקובץ, מצאתי לנכון לקבוע מתחם ענישה בעניינו של הנאשם אשר נע בין 22 לבין 48 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד עונשים נלווים.

מכאן, ראוי לבחון מהו העונש המתאים לנאשם בשים לב לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא לחוק). אכן יש לזקוף לזכותו של הנאשם את החיסכון המשמעותי בזמן שיפוטי יקר, הנגזר מהודאתו המהירה ומנטילת האחריות שביצע. לנאשם עבר פלילי (מן התקופה האחרונה) כמפורט לעיל. ברי, כי עונש מאסר ממושך יפגע בנאשם ובמשפחתו. בהקשר זה, לא נעלמה מעיני מצבה הכלכלי של משפחתו, כפי שזה הוצג לי. לא הונפק בעניינו של הנאשם תסקיר לעניין העונש ולפיכך אין בנמצא המלצה שיקומית כלשהי בעניינו.

עוד סברתי כי בכגון דא בהחלט יש מקום להכליל בתוככי מתחם הענישה את השיקול שעניינו בהרתעת הרבים (בהתאם לסעיף 40 לחוק); תוך העברת מסר לציבור הרחב שהתנהגות דומה אינה מקובלת במחוזותינו. לסיכום, לאחר ששקלתי את כלל השיקולים הרלוונטיים מושתים על הנאשם 1 העונשים הבאים:

א. 24 חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי ימי מעצרו.

ב. 10 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור במשך 3 שנים על עבירת נשק לפי סעיף 144 לחוק העונשין.

ג. קנס בסך 1500 ₪ שישולם ב - 3 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל ביום 1.3.26. לא ישולם הקנס ירצו 15 ימי מאסר תמורתו.

אפנה כעת לגזור את דינו של הנאשם 2

אזכיר לקורא, כי נאשם זה (בניגוד לנאשם 1) הורשע בעבירה שעניינה סיוע להובלת הנשק, המחסנית והכדורים. ככלל, בהתאם לחוק העונשין העונש בגין סיוע לבצע עבירה עומד על מחצית הענישה הנוגעת לעבירה העיקרית, בעוד כאשר עונש מזערי צמוד לעבירה - העונש לא יפחת ממחציתו (ראו סעיף 32(3) לחוק העונשין).

בכל הנוגע לערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כפועל יוצא ממעשיו של נאשם 2, הרי שגם בעניינו הדברים מובנים מאליהם. המסייע להוביל נשק בלא רשות על פי דין, פוגע בראש ובראשונה בביטחון המדינה ובמנגנוני שלטונה; בשלום הציבור ובסדר הציבורי. הוא פוגע בביטחון הציבור וחושף אותו לאירועי טרור עוין כמו גם פלילי המבוצעים באמצעות נשק הנישא שלא כחוק. הפגיעה בערכים אלו במקרה זה היא ממשית, אך ברי כי זו פחותה ורחוקה יותר מעניינו של הנאשם 1 - המבצע העיקרי.

את מדיניות הענישה הנוגעת לביצועה של עבירת נשיאת הנשק סקרתי בעניינו של הנאשם 1, ולא מצאתי כי קיים צורך לסוקרה פעם נוספת כאן. ברי, כי ממדינות הענישה לעיל ניתן לגזור מהו העונש הנוהג גם בעניינו של מי שמסייע למבצע העיקרי. יש לעשות כן גם מתוך התחשבות בעקרון "אחידות הענישה", אך תוך עשיית ההבחנות הנדרשות. משכך, יש להתייחס בהקשר זה אל הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה (אלו המצוינות בסעיף 40 לחוק).

כאמור, עסקינן בסיוע להובלת אקדח מסוג גלוק והטעון במחסנית ריקה, לצד קופסה המכילה תחמושת. חלקו של הנאשם 2 בביצוע עבירת הנשיאה אינו העיקרי, שכן עסקינן בסיוע להובלת הנשק הנ"ל, כזה המצוי מחוץ למעגל העיקרי של ביצוע העבירה העיקרית. כזכור הנאשם 2 נהג ברכב כשלצדו הנאשם 1. מכל מקום, הנאשם 2 היה צריך לשלוט על מעשיו. אין בנמצא כל סייג לאחריות פלילית בהקשר זה הנזקף לזכותו. ברי, כי עלול היה להיגרם נזק נוסף מן הסיוע לעבירה העיקרית, היה וחלילה הנשק היה משמש לצרכים פליליים או אחרים. למרבה המזל תפיסתו של הנשק מנעה זאת. הסיבות שהביאו את הנאשם 2 לביצוע הסיוע נותרו עלומות ולא הובהרו דיין. לאור המקובץ, מצאתי לנכון לקבוע מתחם ענישה בעניינו של הנאשם 2 אשר נע בין 10 לבין 22 חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד עונשים נלווים.

יש לזקוף לזכותו של הנאשם 2 את החיסכון המשמעותי בזמן שיפוטי יקר, הנגזר מהודאתו ומנטילת האחריות שביצע. ברי, כי עונש מאסר ממושך יפגע בנאשם ומשפחתו. גם בעניינו של הנאשם 2 לא נעלמו מעייני המסמכים שהוצגו לי והנוגעים במצב משפחתו של הנאשם. לא הופק תסקיר לעניין עונשו ובמובן זה לא קיימת המלצה שיקומית בעניינו. הנאשם נעדר עבר פלילי.

בנוסף לאמור לעיל, נוכח התנהגותו של הנאשם, סברתי כי בהחלט יש מקום לשכלל בגדרי מתחם הענישה את השיקול שעניינו בהרתעת הרבים (בהתאם לסעיף 40 לחוק); תוך העברת מסר לציבור הרחב שגם סיוע להתנהגות דומה ומסוכנת שכזו אינה מקובלת במחוזותינו.

לאחר ששקלתי את כל השיקולים הדרושים לכך מצאתי לנכון להשית על הנאשם 2 את העונשים הבאים:

א. 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי ימי מעצרו הממשיים.

ב. 6 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור במשך 3 שנים עבירות בנשק (הכוללות סיוע להן) לפי סעיף 144 לחוק העונשין.

ג. קנס בסך 800 ₪ שישולם ב - 2 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל ביום 1.3.26. לא ישולם הקנס ירצו 8 ימי מאסר תמורתו.

ד. כתנאי לשחרור רכב המאזדה שנתפס, יפקיד נאשם 2 סכום של 3,000 ₪ לשם חילוטם עד ליום 1.3.26. היה ולא יופקד הסכום עד לתאריך הנקוב יחולט הרכב לאוצר המדינה.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י' שבט תשפ"ו, 28 ינואר 2026, במעמד הצדדים.